



Suomen Ridgeback Yhdistys Ry:n

PENNUNOSTAJAN OPAS

Tämän pennunostajan oppaan tarkoituksena on perehdyttää sinut rhodesiankoiiriin ja niiden ominaisuuksiin sekä pysäyttää sinut miettimään, onko sinulla todelliset edellytykset rhodesiankoiran pitoon.

HANKITAANKO MEILLE RHODESIANKOIRA?

Rhodesiankoira on kookas, voimakas, toimielias ja älykäs koira, joka vaatii fyysisen liikunnan lisäksi älyllisiä virikkeitä kehittyäkseen tasapainoiseksi yksilöksi. Varsinkin alle vuoden ikäinen koira vaatii paljon aikaa ja vaivannäköä. Ennen hankintapäätöstä sinun on hyvä harkita tarkkaan, onko sinulla tarpeeksi aikaa ja mielenkiintoa koiran kasvattamiseksi yhteiskuntakelpoiseksi. Rhodesiankoirat kehittyvät aikuisiksi erittäin hitaasti. Nuori koira saattaa tuhota ja olla äänekäs yksin ollessaan. Tämä saattaa liittyä liikunnan tai henkisen aktiivisuuden vähyteen. Syynä voi olla myös omistajan ja koiran välisen suhteen ongelmat tai koiran eroahdistus.

Rhodesiankoira on ehdottomasti peruskoulutettava heti pentuna. Kehittyäkseen tasapainoiseksi ja yhteiskuntakelpoiseksi koirakansalaiseksi se kaipaa selkeää, kärsivällistä, reilua ja johdonmukaista johtajaa. Rhodesiankoira on pentuna sosiaalistettava erilaisiin tilanteisiin, tapahtumiin ja lajitovereihin. Pentu ja nuori koira voi olla hyvinkin raju ja riehakas, joten sen on hyvä oppia kuuntelemaan ja toteuttamaan omistajan antamia käskyjä mahdollisimman varhain. Onnistuneen koira-omistaja -suhteen lähtökohtana on molemminpuolinen luottamus. Opi siis tuntemaan oma koirasi ja panosta sen kanssa yhdessä tekemiseen.

Nuori ja kasvava rhodesiankoira, verrattain suurikokoisen ja nopeasti kasvavan rodun edustajana, saattaa altistua kasvuhäiriöille. Sen luusto ja nivelpinnat ovat nopean kehittymisen vuoksi pehmeitä eikä sillä ole riittävän voimakkaita tukikudoksia. Kasvukauden aikana rhodesiankoiran tulisi olla mieluummin hieman liian laiha kuin liian lihava. Kasvava nuori koira tarvitsee runsaasti omaehtoista liikuntaa. Alle vuoden ikäistä rhodesiankoiraa ei kuitenkaan saa rasittaa kohtuuttoman pitkillä lenkeillä eikä se saa kulkea jatkuvasti rappuja, hyppiä autoon tai kiville ja liukastella latioilla tai jäällä. Jos koira alkaa osoittaa väsymyksen merkkejä, on suorittaminen lopetettava. Kaiken lähtökohtana on terveen harkinnan ja maalaisjärjen käyttö. Aktiivista koiraa ei pidä yrittää väsyttää fyysisellä rasituksella vaan henkisellä aktiivisuudella.

Ihmisen parhaan ystävän pitäminen aiheuttaa kustannuksia, joista hankintahinta lienee pitkällä aikavälillä pienin. Jos pidättäydyt hankinnoissasi vain välttämättömässä, kustannukset eivät muodostu kohtuuttomiksi. Mutta jos haluat ystävällesi vain parasta, todellisuus lienee hyvinkin toisenlainen. Ennen hankintapäätöstä on siis hyvä miettiä, millaiset taloudelliset edellytykset sinulla on koiran pitämiseen.

- Kookkaan ja liikunnallisen koiran asianmukainen ruokinta on varsin kallista. Erityisesti nuoren kehittyvän koiran ruokinta tulee olla korkealuokkaista.
- Koiran rokotusten asianmukaiseen ylläpitämiseen sekä yleiseen terveydenhoitoon uppoaa sievoisia summia.
- Pentu kannattaa vakuuttaa niin eläinlääkärikulujen kuin sen mahdollisesti toiselle osapuolelle aiheuttamien vahinkojen varalta.
- Paikkakunnasta riippuen koirasta joutuu maksamaan ns. koiraveroa.
- Koira tarvitsee erilaisia tarvikkeita kuten taluttimia, pantoja, petejä, talvitakkeja, ruoka- ja vesikuppeja, karvanhoitovälineitä, kynsileikkurit jne.
- Koiran kanssa harrastaminen aiheuttaa kustannuksia, kuten mm. erilaisten yhdistysten jäsenmaksut, ohjatut koulutukset, kilpailu- ja näyttelyilmoittautumiset, matkat tapahtumiin.

Koiran pitäminen asettaa vaatimuksia asumistilan ja ympäristön suhteen. Kannattaa jo etukäteen tutustua ympäröiviin koiraystävällisiin ulkoilumaastoihin. Jos sinulla ei ole autoa, on hyvä selvittää, miten asuinpaikkakunnallasi suhtaudutaan koiiriin julkisissa kulkuneuvoissa.

Pentu tulee aina totuttaa lapsiin. Laumajärjestyksessä myös perheen lasten tulee olla koiran yläpuolella. Lapsia, olivat he omia tai vieraita, ei saa koskaan jättää valvomatta koiran kanssa. Lapsi ei koskaan voi olla päävastuussa koirasta. Ennen pennun tuloa perheen on hyvä istua alas ja sopia yhteisistä koirankasvatuksen pelisäännöistä, jotta kaikki perheenjäsenet toimivat yhdenmukaisesti. Pennulla pitää olla oma paikka, jonne se voi hakeutua lepäämään ilman häiriötekijöitä ja jossa se tietää saavansa olla rauhassa.

Rhodesiankoira on itsenäinen ja arvonsa tunteva koira. Se on mukavuudenhaluinen ja pitää läheisyydestä. Se ei missään tapauksessa, ei myöskään karvansa puolesta, ole piha- tai tarhakoira!

ROTUMÄÄRITELMÄ

FCI :n roturyhmä 6 Ajavat koirat (alaryhmä 3)

Hyväksytty: FCI 10.12.1996

Käännös: SKL – FKK 18.9.1997

ALKUPERÄMAA

Eteläinen Afrikka

Rotumääritelmää ovat täydentäneet Kennel Union of South Africa ja Zimbabwe Kennel Union.

Rhodesiankoiraa käytetään edelleen metsästyskoirana eri puolilla maailmaa, mutta se on erityisen arvostettu vahti- ja seurakoira.

LYHYT HISTORIAOSUUS

Rhodesiankoira on tällä hetkellä ainoa syntyperäinen eteläisen Afrikan rekisteröity rotu. Sen esi-isät voidaan jäljittää Kapmaahan, jossa ne risteytyivät varhaisten uudisasukkaiden koirien ja hottentottien puolikesyjen ridgellisten metsästyskoirien kanssa. Koiran alkuperäinen tehtävä oli riistan erityisesti leijonan jäljittäminen ja suuren ketteryytensä avulla sen aloillaan pitäminen kunnes metsästäjä saapui paikalle. Rhodesiankoirat eli leijonakoirat metsästivät pääasiallisesti kahden tai kolmen koiran ryhmissä. Alkuperäinen F R Barnes'in Bulawayossa Rhodesiassa vuonna 1922 laatima rotumääritelmä pohjautui dalmatiankoiran rotumääritelmään ja Etelä-Afrikan Kennel Union hyväksyi sen vuonna 1926.

YLEISVAIKUTELMA

Tasapainoinen, voimakas, lihaksikas, ketterä ja toimielias. Sopusuhtainen, erittäin kestävä ja verrattain nopeasti liikkuva. Rodussa korostuu ketteruus, tyylikkyys ja terve rakenne. Sillä ei ole taipumusta massiivisuuteen. Rodun erikoisuus ja tunnusmerkki on selän kuvio (ridge), joka muodostuu vastakarvaan kasvavista karvoista. Ridgen tulee olla selväpiirteinen, symmetrinen ja sarvennaisia koti kapeneva. Sen tulee alkaa heti lapojen takaa ja jatkua sarvennaisiin. Ridgen kruunussa on oltava ainoastaan kaksi täysin samanlaista vastakkain asettunutta pyörrettä, joiden alareuna ei saa ulottua alemmaksi kuin kolmasosan verran koko ridgen pituudesta. Ridgen keskimääräinen leveys on 5 cm.

KÄYTTÄYTYMINEN/LUONNE

Kunnioitusta herättävä ja älykäs, varautunut vieraita kohtaan, mutta ei aggressiivinen eikä arka.

PÄÄ

Kallo-osa

Melko pitkä, pään leveyden korvien välistä tulee olla sama kuin etäisyyden niskakyhmystä otsapenkereeseen ja otsapenkereestä kirsuun. Kallo on litteä ja leveä korvien välistä, päänahan tulee lepotilassa olla rypytön.

Otsapenger

Kohtalaisen selvästi erottuva, ei suorassa linjassa kirsusta niskakyhmyyn.

Kirsu

Väriältään musta tai ruskea. Mustakirsuisilla koirilla silmät ovat tummat ja ruskeakirsuisilla meripihkan väriset.

Kuono-osa

Pitkä, syvä ja voimakas.

Huulet

Kuivat ja tiiviit.

Leuat/hampaat/purenta

Leuat ovat vahvat. Säännöllinen ja täydellinen leikkaava purenta ts. yläleuan hampaat koskettavat tiiviisti alaleuan hampaiden etupintaa. hampaat ovat kohtisuorassa leukoihin nähden ja hyvin kehittyneet, varsinkin kulmahampaat.

Posket

Kuivat.

Silmät

Melko kaukana toisistaan, pyöreät, kirkkaat ja eloiset. Väri sointuu karvapeitteen väriin. Älykäs ilme.

Korvat

Melko korkealle kiinnittyneet, keskikokoiset ja päänmyötäiset, tyvestä melko leveät ja kapenevat tasaisesti kohti pyöristynyttä kärkeä.

KAULA

Melko pitkä, voimakas ja vailla löysää kaulanahkaa.

RUNKO

Selkä

Voimakas

Lanne

Vahva, lihaksikas ja hieman kaareutuva.

Rintakehä

Hyvin syvä ja tilava, ei kuitenkaan liian leveä, ulottuu kyynärpäiden tasolle. Eturinnan tulee olla sivusta katsottuna näkyvissä. Kylkiluut ovat kohtuullisesti kaartuneet, rintakehä ei saa olla tynnyrimäinen.

HÄNTÄ

Tyvestä voimakas ja kärkeä kohti kapeneva, ei paksu eikä jäykkä. Kohtuullisen pitkä, ei liian korkealle eikä liian matalalle kiinnittynyt. Hieman ylöspäin kaartunut, ei koskaan kiertynyt.

RAAJAT

ETURAAJAT

Yleisvaikutelma

Eturaajat täysin suorat, voimakkaat ja vahvaluustoiset. Niiden tulee olla leveämmät sivulta kuin edestä katsottuna.

Lavat

Viistot, kuivat, lihaksikkaat ja nopeutta ilmentävät.

Kyynärpäät

Rungonmyötäiset

Ranteet

Voimakkaat ja hieman joustavat

Käpälät

Tiiviit ja pyöreät. Varpaat ovat hyvin kaareutuneet. Päkiät ovat kestävä ja joustavat. Päkiöiden ja varpaiden välissä on suojaavaa karvaa.

TAKARAAJAT

Yleisvaikutelma

Lihakset ovat kuivat ja selvästi erottuvat.

Polvet

Hyvin kulmautuneet.

Kintereet
Voimakkaat ja matalat.

Käpälät
Kuten etukäpälät.

LIIKKEET

Suoraan eteenpäin vievät, vapaat ja tehokkaat.

KARVAPEITE

Karva
Lyhyttä ja tiheää, sileää ja kiiltävältä näyttävää, mutta ei villavaa eikä silkkistä.

Väri

Vehnänväri vaaleasta punaiseen. Hieman valkoista väriä rinnassa ja varpaissa hyväksytään, mutta runsaat valkoiset merkit rinnassa, varpaissa ja vatsassa tai varpaiden yläpuolella eivät ole toivottuja. Tumma kuono ja korvat sallitaan. Mustien karvojen runsas esiintyminen kaikkialla karvapeitteessä on vakava virhe.

KOKO JA PAINO

Säkäkorkeus
Uroksilla 63 – 69 cm ja nartuilla 61-66 cm

Paino

Uroksilla 36,5 kg ja nartuilla 32 kg

VIRHEET

Kaikki poikkeamat edellä mainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittyntä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.

RODUN HISTORIA JA ALKUPERÄINEN KÄYTTÖTARKOITUS

Rhodesiankoiran historia juontaa alkukantaisiin hottentottikoiriin, jotka ajoivat suurriistaa kuten leijonia, gepardeja ja paviaaneja. Nämä koirat olivat arvostettuja metsästystaitojensa ja uskollisuutensa vuoksi. Hottentottikoirat olivat melkoisesti pienempiä kuin nykyiset rhodesiankoirat. Ne olivat rungoltaan sakaalin näköisiä pidempikarvaisia otuksia, joilla oli selässään karvaharjanne "ridge". Hottentottikoira luultavasti risteytyi Baka-lahari-heimon koirien kanssa, jotka olivat sulavampirunkoisia englanninvinttikoiran tyyppisiä koiria.

Uudisasukkaat kiinnostuivat enenevässä määrin metsästyksessä ja tuottivat maahan eräitä eurooppalaisia rotukoiria täydentämään hottentottikoiran ominaisuuksia. Varhaisessa jalostuksessa pyrittiin ulkomuotoseikkojen ohella parantamaan koiran metsästysviettiä ja -taipumuksia.

Vuonna 1870 lähetyssaarnaaja Charles Helm toi kaksi ridgellistä narttua, "Powder" ja "Lorna", Swellendamista Hope Fountainin lähetyssasemalle Rhodesiaan (nykyinen Zimbabwe). Siellä suurriistanmetsästäjä Cornelis van Rooyen tapasi ensimmäiset ridgelliset koiransa ja ihastui niiden fysiikkaan ja vartiointitaitoihin. Van Rooyen päätti risteyttää omia metsästyskoiriaan näihin koiriin ja risteytyksen seurauksena syntyi ridgellisiä koiria, joilla oli punainen karva ja puolipitkä häntä. Van Rooyen jalosti näitä koiria seuraavat 35 vuotta luodakseen koiran, jolla on synnynnäinen kyky ajaa leijonaa ja muuta suurriistaa.

Koiraa kutsuttiin myös leijonakoiraksi, koska monet suurriistan metsästäjistä huomasivat sen olevan parhaimmillaan juuri leijonan metsästyksessä. Nimityksen vuoksi ihmiset luulivat koiran tappavan leijonia. On kuitenkin selvää ettei mikään koira pysty voittamaan leijonaa kaksintaistelussa. Rhodesiankoira ärsyttää ja väsyttää leijonaa, jolloin metsästäjä pääsee lähietäisyydeltä ampumaan tarkan tappavan laukauksen.

Koirat metsästivät yleensä 3-5 koiran ryhmässä, joskus käytettiin kuitenkin vain yhtä koiraa. Jäljestäessä lauma hajaantui suurelle alueelle ja yksi koirista juoksi suoraan kohti riistaeläintä, samalla kun muut koirat piirittivät saalista. Koirien rohkeus, kyky tehdä äkkikäännöksiä ja loikkia sivusuuntaan sekä juosta pitkiäkin matkoja tuli selvästi esille. Ne työskentelivät itsenäisesti ja kehittivät vuosien kuluessa älykkäiksi ja voimakasluonteisiksi koiriksi, joilla on tarkoitukseen sopiva rakenne.

Mashonamaan pioneeri Francis Barnesin tietoisuus rotumääritelmän tarpeellisuudesta kasvoi hänen tava-
tessaan hyvin erityyppisiä ja kokoisia rhodesiankoiria. Rotumääritelmä työstettiin vuonna 1924 ja se tukeutui
dalmatiankoiran rotumääritelmään. Leijonakoira tunnustettiin virallisesti Etelä-Afrikan Kennel Unionissa ja
ensimmäiset rhodesiankoirat rekisteröitiin syyskuussa vuonna 1924. Rhodesiankoira on Etelä-Afrikan kan-
sallisrotu.

ROTU SUOMESSA

Suomeen ensimmäisen rhodesiankoiran toi Carl-Henrik Lucander Ruotsista vuonna 1965. Koiran nimi oli
Simba 5 ja se saavutti ensimmäisenä rhodesiankoirana Suomen muotovalion arvon. Carl-Henrik Lucander
tuotti myös nartun (Ingulu of Owlsmoor) Englannista vuonna 1967. Simba 5 ja Ingulu of Owlsmoor saivat vii-
den pennun pentueen vuonna 1968. Carl-Henrik Lucanderilla oli ensimmäisen suomalainen rhodesiankoira-
kennel - Kennel Thsombes'. Myöhemmin Kennel Thsombes' tuotti nartun myös Ruotsista. Elona synnytti
vuonna 1978 kuusi pentua. Isä oli ruotsalainen koira nimeltään Andy. Pentueesta jäi vain kaksi pentua Suo-
meen, muut myytiin Ruotsiin.

1970- ja 1980-lukujen aikana maahan tuotiin yksittäisiä koiria, joista rodun tulevaisuudelle Suomessa merkit-
tävimät ovat olleet Marianne Gellin'in ja Maria Björkasin tuonnit. Kolmas suomalainen rhodesiankoirapen-
tue syntyi kennel Ikimballa vuonna 1987. Ensimmäinen Suomessa syntynyt muotovalion arvon saavuttanut
rhodesiankoira oli Ikimba Kingiza, kasvattaja Marianne Gellin.

Rhodesiankoirien rekisteröintiluvut pysyivät Suomessa hyvin pieninä vuoteen 1990 asti. Vuosina 1992-1999
rekisteröitiin yhteensä 142 koiraa, joista 21 oli tuontikoiria. Tuonnit olivat pääasiallisesti Ruotsista, Englannis-
ta ja Yhdysvalloista. Vuonna 2000 rekisteröitiin ensimmäisen kerran yli 50 rhodesiankoiraa ja vuonna 2003
yli 80 koiraa. Vuoden 2008 lopussa kannan koon arvioitiin olevan vajaa 700 rhodesiankoiraa josta noin 50
tuontikoiraa.



Lähteet:

The Rhodesian Ridgeback – The origing, history and
standard / T C Hawley

The Definitive Rhodesian Ridgeback / David H. Helge-
sen

The Rhodesian Ridgeback Indaba / Janet Murrey

The Complete Rhodesian Ridgeback / Janet Parker &
Peter Nicholsson

LUONNE

Rhodesiankoira on luonteeltaan rohkea, tarmokas, toimiva, uskollinen, hyvin itsenäinen ja olemukseltaan
kunnioitusta herättävä. Vieraita kohtaan aikuinen rhodesiankoira on varautunut, mutta ei kuitenkaan aggres-
siivinen eikä arka. Yleensä rhodesiankoira tulee verrattain hyvin toimeen lajitovereidensa kanssa. Se on hy-
vin laumakeskeinen ja osallistuu siten mielellään perheensä puuhiin. Rotu on lojaali omistajaansa kohtaan ja
puolustaa voimakkaasti omaa "laumaansa". Se on ystävä, joka ei unohda sille annettua rakkautta, ei myös-
kään kokemaansa vääryyttä. Rhodesiankoira on arvonsa tunteva koira, joka koko olemukseltaan huokuu
voimaa ja kumpanuutta.

Rhodesiankoira on aktiivinen ja tarvitsee paljon virikkeitä kehittyäkseen tasapainoiseksi yksilöksi. Rho-
desiankoira on hyvä yhteistyökumppani - ei sokeasti käskyjä noudattava orja. Motivointi on erittäin tärkeää
rhodesiankoiran kanssa toimittaessa ja sitä koulutettaessa. Rhodesiankoira on älykäs ja voimakastahtoinen,
mutta silti herkkä koira. Sitä on pennusta lähtien koulutettava kärsivällisesti, määrätietoisesti ja johdonmukai-
sesti malttia ja usein myös oveluutta käyttäen. Rhodesiankoiran luonteesta johtuen se ei ole paras mahdolli-
nen aloittelijan rotu.

Pentuiässä rhodesiankoira on hauska, utelias, rohkea ja erittäin energinen. Rodulle ominainen pidättyväisyys
tulee esille vasta, kun koira tulee sukukypsäksi. Pentuajan sosiaalistamisella on erittäin tärkeä merkitys koi-
ran kasvussa tasapainoiseksi yksilöksi. Rhodesiankoira on erittäin hitaasti kehittyvä rotu. Koira on sekä fyy-

sisesti että psyykkisesti täysin kehittynyt vasta 3-4-vuotiaana. Pentuvaiheen ja täysikasvuisen rhodesiankoiran väliin mahtuu monta eri kehitysvaihetta, haamukausia, pelkotiloja, uhitteluja ja laumajärjestyksen selvittelyä.

Täysikasvuinen rhodesiankoira on kotioloissa rauhallinen ja usein hyvin huomaamaton, mutta ulkona ja harastuksissa mukavuudenhaluisesta laiskamadosta kuoriutuu tarmokas tekijä. Usein rhodesiankoirista löytyy myös aimo annos huumorintajua ja pilke silmäkulmassa ne voivat toteuttaa hassujakin kepposia. Rhodesiankoirassa on luontaista vahtimistaipumusta, mutta aikuinen rhodesiankoira ei yleensä huomauttele turhista. Rhodesiankoira soveltuu nykyisin seurakoiraksi myös lapsiperheisiin.

SAIRAUDET JA VIAT

Rhodesiankoira on verrattain terve rotu. Se kuuluu Suomen kennelliiton Perinnöllisten vikojen ja sairauksien vastustamisohjelmaan (PEVISA) ja Suomessa rekisteröityjen jalostukseen käytettävien yksilöiden tulee olla virallisesti lonkka- ja kyynärkuvattuja. Keskimäärin rhodesiankoira elää noin 10-12 vuotta. Vanhin suomalainen rhodesiankoira on elänyt 14-vuotiaaksi.

- Rodussa esiintyy perinnöllinen dermoid sinus -taipumus. Dermoid sinus on ihon epiteelikudosten muodostama putkimainen yhteys, joka kiinnittyy syvempiin kudoksetuksiin, pahimmillaan aina selkärankaan asti. Dermoid sinus sijaitsee yleensä koiran niskan ja lantion alueella tai hännässä. Kasvattajat tutkivat syntyneet rhodesiankoirapentueet useita kertoja ennen luovutusikää ja mahdolliset dermoid sinus -pennut joko lopetetaan tai eläinlääkäri poistaa dermoid sinuksen. Dermoid sinus -operoitu pentu myydään halvemmalla kauppahinnalla ja rekisteröidään Suomen Kennelliiton Ei jalostukseen –rekisteriin (EJ-rekisteri). Dermoid sinus muodostuu alkionkehityksen aikana eikä koiralle voi kehittyä dermoid sinusta syntymän jälkeen.
- Lonkiltaan rotu on kokoisekseen terve. Vuosina 1988-2007 on 90 % virallisesti lonkkakuvatuista A tai B -asteisia, eli tervelonkkaisia. 45 % kannasta (noin 350 rhodesiankoiraa) on virallisesti lonkkakuvattu tänä aikajaksona.
- Rodun kyynärkuvaustulokset ovat hyvää keskitasoa. Vuosina 1988-2007 on 88 % virallisesti kyynärkuvatuista terveitä (tulos 0). 10 % kannasta on 1-asteen kyynärkuvaustulos. 41 % kannasta (vajaa 350 rhodesiankoiraa) on virallisesti kyynärkuvattu tänä aikajaksona.
- Allergiataipumusta esiintyy rodussa yleisesti. Allergiat ja yliherkkyydet ilmenevät usein esim. korvien, silmien ja ihon tulehdustiloina.
- Rodussa esiintyy silmäluomien löysyyttä, sisäänpäin kääntyneitä luomia sekä luomien sisäpinnalla kasvavia ripsiä. Nämä taipumukset ovat perinnöllisiä.
- Rodussa on tavattu mm. kilpirauhasen vajaatoimintaa, tukirangan muutoksia, kivesvikoja, häntämutkia, napatyriä, hammaspuutoksia ja yläpurentaa.
- Epilepsiaa, ruokatorven laajentumaa, haimatulehdusta, vatsalaukun kiertymää, osteokondroosia (OCD)) ja maksashunttia on ollut yksittäisiä tapauksia.
- Rodussa esiintyy myös erilaisia kasvaimia.
- Uroksilla esiintyy jonkin verran eturahastulehduksia ja varsinkin vanharenevilla nartuilla kohtutulehduksia. Anaalirauhastulehdukset ovat melko yleisiä.
- Rhodesiankoirapentueissa syntyy usein kosmeettisesti virheellisiä pentuja. Pennun ridge saattaa olla virheellinen (multikruunuinen, monokruununen, puoliridge jne.) tai siltä saattaa puuttua ridge kokonaan. Pentu voi olla värivirheellinen, siinä on esim. liikaa valkoista. Nämä viat ovat ainoastaan kosmeettisia eikä niillä ole yhteyttä esimerkiksi koiran luonteeseen tai terveyteen. Kosmeettisesti virheelliset pennut suositellaan rekisteröimään Suomen Kennelliiton Ei jalostukseen –rekisteriin (EJ-rekisteri) ja myydään halvemmalla kauppahinnalla.

Voit hakea lisää tietoa rhodesiankoirien terveystilanteesta Suomen Ridgeback –yhdistyksen internet-sivuilta Rhodesiankoiran jalostuksen tavoiteohjelmasta (JTO) vuosille 2007-2011. Terveyskyselyiden yhteenvetoja on julkaistu vuosikirjoissa ja Ridgeback-lehdissä.

HOITO

Rhodesiankoiran karva on varsin helppohoitoinen. Hoitovälineiksi käyvät oivallisesti kumi- ja pyörösuka. Kuolleen karvan irrottamiseksi rhodesiankoiran karva on hyvä sukia viikoittain. Rhodesiankoira on verrattain siisti koira, joten koira tarvitsee pesua harvoin. Korvien sekä hampaiden puhtaus tulee tarkastaa säännöllisesti. Kynnet on leikattava ja huollettava vähintään kahden viikon välein.

UROS VAI NARTTU?

Rhodesiankoirauro on kookkaampi ja fyysisesti voimakkaampi kuin narttu. Luonteeltaan uros on tavallisesti kovempi ja dominoivampi kuin narttu. Uros on käytökseltään narttua suoraviivaisempi. Useat aikuisiän saavuttaneet urokset eivät hyväksy toisia uroskoira välittömässä läheisyydessään. Uroksen omistaminen vaatii omistajaltaan kykyä ja aikaa kiistattoman johtajuusaseman muodostamiseen sekä ennakoitukykyä. Lisäantymisvietti voi yllättäen viedä koulutetuimmankin uroksen huomion. Aiempi kokemus kookkaiden koirien kouluttamisesta ja hallinnasta ei ole pahitteeksi.

Narttu on tavallisesti urosta pehmeämpi ja sopeutuvampi vaikka sekin osaa olla varsin jääräpäinen. Monia narttuja voi kuvata hyvin oveliksi ja sitkeiksi, erityisesti ruuan hankinnassa. Nartulla on noin kaksi kertaa vuodessa juoksuaika, jolloin se on pidettävä erityisvalvonnassa noin kolmen viikon ajan. Juoksuaikaan liittyy ulkosynnyttimien turvotusta, verenvuotoa ja sukupuolista kiinnostusta uroksia kohtaan. Narttu voi tulla kantavaksi vain juoksuajan tiettyinä päivinä. Hormonaalinen kierto vaikuttaa yksilöllisesti nartun mielialaan ja aktiivisuustasoon.

HUOMIOI PENTUA HANKKIESSASI ...

Pentuja markkinoidaan eri tavoin niin lehti-ilmoituksin kuin kasvattajien ja rotuyhdistysten internet-sivustoilla. Yleinen teksti on ”pentuja varattavissa terveistä, hyväluonteisista sekä palkituista vanhemmista...”

Pennunostajan on hyvä muistaa kysyä mm. seuraavista asioista:

- vanhempien virallinen lonkka- ja kyynärlausuntotulos
- onko vanhemmat luonnetestattu
- onko vanhemmilla tai niiden sukulaisilla esiintynyt allergiataipumusta, silmäongelmia, korvaongelmia, iho-ongelmia, tukirangan ongelmia, epilepsiaa, kilpirauhasen vajaatoimintaa jne.
- millaisia laatuarvosteluja vanhemmat ovat saaneet näyttelyissä
- onko kasvattaja Suomen kennelliiton sekä Suomen Ridgeback Yhdistys Ry:n jäsen

KUINKA TUNNISTAT HYVÄN KASVATTAJAN?

Suomen Ridgeback Yhdistys ry:n kasvattajaluetteloon hyväksytyt kasvattajat ovat Suomen Ridgeback Yhdistyksen ja Suomen Kennelliiton jäseniä. He ovat allekirjoituksellaan sitoutuneet noudattamaan Suomen Kennelliiton kasvattajasitoumusta sekä Suomen Ridgeback Yhdistyksen ”Kasvattajan eettistä ohjetta”. He ovat sitoutuneet noudattamaan myös ”Rhodesiankoiran jalostuksen tavoiteohjelmaa”. Suomen Ridgeback –yhdistyksen pentuvälitykseen ja internetissä esillä olevalle pentulistalle otetaan ainoastaan Suomen Ridgeback –yhdistyksen kasvattajaluetteloon hyväksytyjen kasvattajien pentueita, joiden vanhemmat täyttävät PEVISA-vaatimukset.

Hyvän kasvattajan tunnistaa suunnitelmallisesta ja vastuuntuntoisesta kasvatustyöstä sekä hänen kasvatimensa kokonaisvaltaisesta tasosta. Jatkuvuus ja velvollisuudentuntoisuus kasvatteja sekä niiden omistajia kohtaan erottavat hyvän kasvattajan kaupallisesta kasvattajasta.

Kaupallisessa tarkoituksessa toimivat kasvattajat eivät kysele turhia. Pennunhan voi myydä kuten minkä tahansa hyödykkeen kenelle tahansa, joka on valmis maksamaan siitä pyydetyn kauppahinnan. Kaupallisen kasvattajan mielenkiinto kasvattejaan kohtaan loppuu, kun kauppa on tehty. Pennuille ei edellytetä suoritettavan rodunomaisia terveystarkastuksia eikä kasvattaja ole kiinnostunut kasvattimensa myöhemmistä elämäntilanteista tai menestyksestä. Tällainen kaupallisen kasvattajan pentu maksaa yleensä saman verran kuin vastuuntuntoisen kasvattajan pentu.

Vastuuntuntoinen kasvattaja sen sijaan on valmis esittelemään koiriaan ja kertomaan rodun ominaisuuksista rodusta kiinnostuneille. Hän kyselee mahdolliselta pennunostajalta elämäntilanteeseen, asuinolosuhteisiin, lemmikkihistoriaan, koiranpitoon jne. liittyviä kysymyksiä. Hän vaatii aina henkilökohtaista tapaamista tutustuakseen mahdolliseen pennunostajaan ja hänen motiiveihinsa sekä todetakseen, että rotu on sopiva kyseiselle henkilölle tai perheelle. Kysymykset saattavat tuntua pennunostajasta turhilta ja jopa kiusallisilta. On kuitenkin hyvä muistaa, että vastuuntuntoinen kasvattaja haluaa vain parasta kasvatteilleen ja pentuperheilleen.

Kauppasopimuksen allekirjoittamisen jälkeen vastuuntuntoisen kasvattajan mielenkiinto ei katoa kasvattejaan kohtaan. Hän antaa tukea ja neuvoja koiran koko elämän ajan. Hän haluaa tietää kasvatien terveystu-

loksista, näyttely- ja koemenestyksestä sekä mahdollisista ongelmista. Tämä kaikki siksi, että hän tähtää kasvatustyössään terveisiin ja rodunomaisiin yksilöihin sekä tyytyväisiin kasvattien omistajiin. Kasvattaja on kiinnostunut kasvattiansa mahdollisesta jalostuskäytöstä ja omien linjojensa asiantuntijana avustaa mielellään jalostusvalinnoissa.

Voit parantaa mahdollisuuksiasi saada perheenjäseneksesi juuri omia odotuksiasi vastaava koira olemalla aktiivinen, vierailemalla eri kasvattajien luona, tutustumalla heidän koiriinsa ja aiempiin kasvatteihinsa sekä etsimällä tietoa eri lähteistä. Rhodesiankoirien koe- ja näyttelytuloksia on helppo seurata mm. yhdistyksemme internet-sivuilla. Sivuilla on lisäksi mielenkiintoista luettavaa rodun historiasta, ominaisuuksista sekä käytäytymisestä. Monilla rhodesiankoirakasvattajilla on omat internet-sivut, joiden osoitteet löydät Suomen Ridgeback -yhdistys ry:n sivuilta. Suomen Kennelliiton Koiranet-tietokannasta voit hakea erilaisia rotukohtaisia tietoja ja tilastoja. Koiranettiin päivitetään koirakohtaisesti virallisia koe-, näyttely-, polveutumis- ja terveystietoja.

MITEN VALITA PENTU?

Kun olet valinnut itsellesi sopivan rodun, ovat vuorossa niin kasvattajan ja pentusi vanhempien kuin odotuksiisi parhaiten sopivan pennun valinta. Kasvattajasta riippuen hän antaa joko sinun itse valita tai valitsee puolestasi sinulle odotuksiisi sopivan pennun. Molemmissa tapauksissa on hyvä heti alusta asti kertoa kasvattajalle, mihin tarkoitukseen olet pentua hankkimassa. Haluaisitko lenkkikaverin, kisakoiran, näyttelykoiran, millaisen luonteen toivoisit olevan jne. Varmaa menestystä on kuitenkin turha toivoa. Kukaan ei voi varmuudella ennustaa pennun lopullista ulkonäköä, terveydentilaa ja käyttäytymistä. Kasvattajan tehtävänä on luoda edellytykset mahdollisimman onnistuneelle lopputulokselle.

PENNUNOSTAJAN VELVOLLISUUDET

Kasvattaja antaa viimeistään pennun luovutuksen yhteydessä kirjalliset ruokinta- ja hoito-ohjeet, joita sinun velvollisuutesi on ehdottomasti noudattaa. Jos pennun kanssa tulee ongelmia, ota ensin yhteyttä kasvattajaan. Hän tuntee parhaiten kasvattamansa pentueen. Jätä muiden asiantuntijoiden lausunnot omaan arvoonsa.

Kasvattaja suo sinulle pennun muodossa yhden maailman pienistä ihmeistä. Pennun muutettua uuteen kotiinsa sinä olet vastuussa sen hyvinvoinnista. Osoita olevasi niin pennun kuin kasvattajankin luottamuksen arvoinen suomalla pennulle huolehtiva koti ja sopivassa suhteessa sekä rakkautta että rajoja pennun elämän jokaisena päivänä.

KAUPANTEON MUODOLLISUUDET

Kasvattajan on huolehdittava pentujen tunnistusmerkinnästä ennen kuin pentue rekisteröidään. Pennut tulisi olla myös eläinlääkärin tarkastamia. Kasvattaja rekisteröi koko pentueen Suomen Kennelliitossa. Koiran rekisteripaperit luovutetaan heti pennunostajille ilman erillistä maksua, kun kasvattaja on saanut ne Suomen Kennelliitosta. Myydessään koiran kasvattaja tekee kirjallisen kauppasopimuksen ostajan kanssa käyttäen Suomen Kennelliiton vahvistamaa kauppasopimusta.

ROTUA HARRASTAVA YHDISTYS

Suomen Ridgeback Yhdistys Ry – Finska Ridgeback Föreningen Rf on perustettu marraskuussa 1988. Yhdistyksen pyrkimyksenä on lisätä rodun tuntemusta Suomessa sekä rohkaista harrastajia aktiiviseen ja vastuuntuntoiseen koiranpitoon. Suomen Ridgeback Yhdistys Ry:n rotujärjestö on Suomen SeurakoiraYhdistys Ry.

Suomen Ridgeback -yhdistyksen toiminta on aktiivista. Yhdistys julkaisee vuosittain neljä laadukasta jäsenlehteä, ylläpitää internet-sivuja, järjestää säännöllisesti eri harrasteiden koulutuksia sekä vuosittain erilaisia tapahtumia mm. erikoisnäyttelyyn, jalostustarkastuksen, rhodesiankoiraleirin, match show'n, open show'n, kerhoillan, luentotilaisuuksia. Vuoden 2008 lopussa yhdistykseen kuului noin 250 jäsentä.

Suomen Ridgeback Yhdistys Ry:n yhteystiedot

Kotisivut: <http://www.ridgeback.fi>

Sähköpostiosoitteet: hallitus@ridgeback.fi jalostustoimikunta@ridgeback.fi jasensihteeri@ridgeback.fi